Lily Was Here

On Iunie 29, 2017

Asigură-ți integrarea într-un mister care-ți testează limitele între ceea ce te reprezintă ca artist și ceea te înalță la cer.

Mă aflam în prezența unei noi diversiuni atipice, lansată de o aprofundare a sensului noțiunii de "afectare" în fața absolutului în materie de întruchipare a perfecțiunii. Cumva, mi se părea că trăiesc într-un dispreț vădit față de întunericul fără spațiu și fără timp, nefavorabil evadării personale din iadul unei utopii progresive. Iar ceva era în stare să mă energizeze cu asigurarea posibilității de revelare a misterului, mereu transformându-se în altul, intrând în obiectivul cunoașterii și oferindu-mi prețuire și nemurire.

Emoția pe care o resimțeam, ca un ecou de gong, pe care încercam s-o comunic în fața misterului, se alimenta prin intermediul unei ficțiuni verosimile. Ca și când ar fi trebuit să descopăr fața unui Dumnezeu mai adânc, aflat tot timpul în mine, testându-mi capacitatea deosebită de a realiza ideea și simțământul nu direct, prin faptă, ci printr-o redare poetică.

Forța care te inspiră este un triumf asupra mândriei de a te recunoaște mulțumit de tine ca aparținând unui mister mai înalt pe care nimeni nu este în stare să-l rezolve cu adevărat. Precum ascultarea unei muzici liniștitoare venite de dincolo de tine, din sfere necunoscute, care te înalță și te purifică în același timp.

Totuși, pot să vă ofer măcar o impresie a ceea ce mă făcea mai creativ, alături de magnifica dovadă a unei autentice simțiri, ca fiind cea mai nouă teorie a misterului în planul fanteziei pe care o aveam atunci, cel mai intens suflu de viață care mă împingea tot mai mult înspre nemăsurat.

Şi o aveam nu de la un înfăptuitor de lumi care contribuie la conturarea unui spațiu misterios, nu de la un filozof al artei, nu de la un teoretician al simbolismului sau de la vreun mare critic de direcție în prelungirea axului unei întregi existențe. Ci de la o notă de originalitate, de la o operă de mare rafinament artistic, transpusă într-o notă de nebunie asumată, în care totul era posibil, chiar dacă ecoul se anunța unul extrem de încins.

Leadership: Ai mai avea revelația unei noi identități dacă ai conștientiza că ceea ce te delimitează și te definește depinde în mare parte de ceea ce se găsește în caracterul fragmentar al momentului?

Această stare plină de grație, de înălțare, și ambiția de a avansa în această direcție, veneau de la o combinație de saxofon și chitară acustică, pe ritmurile unor versuri oarbe ce puteau fi înțelese numai prin raportare la un soi de zbor peste acoperișul lumii, la un strop de fericire pe aripile vântului sau la un divin care se autoexilează în lumea fizică. Sub o singură denumire "Lily Was Here".

Era tot ceea ce mă emoționa în plan personal, precum sublimul unei forțe căreia nu îi poți decât admira măreția, dinspre care poți simți veșnic o ciudată chemare cu acea luciditate care te face să te întrebi: cine ești? Completată de simțul artistului cu acel caracter fragmentar al momentului surprins între o călătorie memorabilă în timp și corolarul unei rațiuni abstracte cu posibilitate de transpunere în plan real.

Era expresia ritmică a nevoii de a mă situa la polul opus al existenței imediate, pe refrenul

adâncirii în mrejele seducătoare ale poftei de a gusta din gloria unui moment de genialitate, după care implicit apare dependența de un extaz infinit. Reflectându-se în felul cum un artist contopește și prelucrează laturile diverse și contradictorii ale realității în modul propriu de receptare generală a lumii.

O aveam în suflet, în deplinătatea unei libertăți de spirit fermecătoare, cu un început și parcă fără sfârșit, într-un replay continuu, deseori de neînțeles pentru gândirea logică, dezvăluindu-se doar privirilor inspirate ale artistului care-și trasează noi perspective în funcție de impulsul primit de la Univers. Era ambrozia pe care o beau doar zeii.

Leadership: Poți să-ți vezi propria imagine oglindită în altcineva față de tot ceea ce te ridică într-o clipă la înălțimi nebănuite anterior?

Vechii cabaliști, vrând să-i dea lui Dumnezeu un merit în plus, spuneau că lumea a fost creată din dragoste. Însă pe ritmurile unor înălțimi de sunete auzite numai de EL, în variațiunile pe tema relației dintre delicatețea unei arii intense și expresive, și bogăția creativă a improvizațiilor.

Ori această voce universală care reînnoiește înflăcărarea unei îndatoriri exagerate de a decide mișcările timpului pe lungimea de undă a sensibilității, a inteligenței, a imaginației și purității, chiar dacă i-ai măsura intensitatea, tot ai mai avea destul de pătruns până în adâncul ei ca să-i recunoști desăvârșirea.

Desăvârșirea este realitatea pe care ți-o atașezi din tolba unei imaginații fără sfârșit ale cărei săgeți nu trebuie să-ți rănească mândria de a reuși integrarea într-un mister care-ți testează limitele între ceea ce te reprezintă ca artist și ceea te înalță la cer. Pe această linie, identitatea mea părea mai degrabă o însușire a unei voci care făcea posibilă auzirea melodiei universului, integrată în gama efectului de reverberație, sau a unui delay nesfârșit, ca o odisee a rememorării unei existențe dedicate comuniunii dintre culturi și mentalități, dincolo de timp și prejudecăți.

Ştiam din prima clipă când am urcat pe treptele scării spiralate ce duceau spre înălțimea sunetului și ritmului ei seducător, amețitor și nemuritor, căutând în infinitul spațiului din mine înțelesurile înrădăcinate de la începuturile lumii până în prezent, că-mi pot pierde orientarea. Mă îndrăgostisem de plămada vie a unei sensibilități adânci din ingeniozitatea unei creații pure, la fel cum Pygmalion s-a îndrăgostit de o statuie de marmură. Diferența constă în semnalul de înviorare și în mesajul pe care fiecare din ele îl amplifică eventual.

Şi ori de câte ori simt că vreau să mut munții din loc, când încep să mă cufund într-un vis etern asemenea păsării care se rotește, apoi se înalță sus, desfăcându-și puternicele aripi deasupra lumii, tot de atâtea ori inima, plină de misterul pe care numai Dumnezeu îl emană din prea plinul universului, se simte datoare să-mi răspundă pe notele unei arii pline de farmec: „Lily Was Here”.

A-ți vedea propria imagine oglindită în altcineva mai măreț decât tine înseamnă să accesezi acea intensitate a sensibilității care te motivează să vezi în propria ta viață cum se reflectă o temă, o idee, o perspectivă care subliniază asocierea cu vocea universală a lui Dumnezeu.

Lily Was Here este momentul forțelor de inspirație ce se poate determina cu ajutorul expresiei: *vis + simțire = artă* , în practică fiind posibil de aplicat numai dacă adevărata lume a infinitului din tine este creația unui mare artist, Dumnezeu.

* Notă: Dave Stewart and Candy Dulfer - Lily Was Here

Source: https://neculaifantanaru.com/lily-was-here.html